

Commutatio est duplex. scilicet voluntaria et involuntaria: in voluntaria est duplex. scilicet occulta et manifesta. occulta ut furtum: adulterium. manifesta: ut verbera et vincula.

Abicantia reperitur maius et minus. ibi reperitur equalis.

Minus malum magis est eligibile maiori. Potest regratari vel refamulari ei qui gratiam facit.

Penarius est omnium rerum melior et mensura quia est fideiusor nobis in omni necessitate pro quavis re qua indigemus.

Princeps custodire debet iustum.

Duplex est ius. scilicet naturale et legale. Naturale est id quod apud omnes habet eandem potestatem legale vero est quod constitutum est a lege.

Sacrificare diis simpliciter est naturale. sed sacrificare homini vel hoc illi vel illi est ad placatum.

Lex prohibet seipsum interficere.

Nihilis proprie potest sibi ipsam iniuriam facere.

Sexti ethicorum de medio et poietis anime: et maxime de prudentia et sapientia.

Non sufficit ad sciendum alicuius vi sciat in vniuersali et precise. sed oportet scire de terminata et distincte.

Omnis cognitio fit secundum similitudinem.

Consilium debet esse de his que possunt se aliter habere.

Consilium non est de preteritis: sed de futuris quia quod factum est: non potest fieri vel non factum esse. unde agatho dicit. genitum facere non genitum: hoc solo priuatur deus.

Perum bonum est intellectus.

Quinq; sunt in anima habitus quibus verum dicitur: videlicet ars. scientia: intellectus. sapientia. et prudentia.

Scientia est de his que non possunt se aliter habere: et de eternis.

Omnis doctrina est de precognitis.

Ars est recta ratio rerum factibilium.

Prudencia est recta ratio agibilium.

Sapientia est certissima omnium scientiarum.

Sapientia est cognitio rerum diuinarum: habens caput inter omnes alias scientias.

Iuuenes non possunt esse prudentes: quia prudentia requirit sapientiam: et experientiam que indiget tempore.

Multitudo temporis facit experientiam.

Ad principia non est ratio.

Consiliata operari oportet velociter: consiliari autem tarde.

Impossibile est prudentem non existere bonum.

Habens unam virtutem habet omnes.

Septimi ethicorum. de continentia et incontinentia de delectatione et tristitia.

Sicut bestie non est virtus. sic nec malicia deo.

Homines dii dicuntur fieri propter virtutes excellentiam.

Homo prauus deterior est bestia.

Difficile est resistere consuetudini: quia similitudine nature.

Facilius est consuetudinem imitare quam naturam. Consuetudo est altera natura.

Fama quam omnes famam vel exclaimant: non ex toto perit vel deperditur.

Non oportet tantum verum dicere. sed etiam causam falsi assignare.

Dilectioni intellectuali non est admixta tristitia.

Operationes prave bestie sunt ex natura. operationes vero malorum et prauorum hominum ex consuetudine.

Homo semper indiget aliqua delectatione quam quodam recreatione propter multos labores qui sibi occurrunt.

Maior est dilectio in quiete quam in motu.

Deus semper una et simplici gaudet delectatione.

Fortuna super excelens impedit felicitatem.

Duo disputantes melius discernunt rei veritatem quam unus.

Octavi ethicorum de amicis et amicitia.

Nonnullus eligeret viuere sine amicis habens omnia alia bona.

Quanto maior est fortuna: tanto magis est secura.

Duo simul viuentes: et intelligere et agere sunt potentiores quam unus.

In infortunatis: refugium est ad amicos.

Omnis homo naturaliter omnia homini amicus est.

Generatus ad genitum: naturaliter est amicitia.

Homines eiusdem generis naturaliter sunt amici: magis quam reliqui.

Simile diligit sibi simile: non pro se sed per accidens.

Amicicia est beneuolentia mutua in qua est passio non latens.

Triplex est amicitia propter bonū vile: delectabile et honestū. Amicitia propter bonū vile: maxime videtur fieri in senib⁹: qz nō curant delectabile: sed tñ vtile. Amicitia pro que est propter bonum delectabile: inueniē est. Amicitia bonorum honestorum: permanens est et stabilis.

Nulli se inuicem cognoscunt nisi semel sumāt mensuram salis.

Sola amicitia bonorum honestorum intransmutabilis est.

Non est facile alicui credere de amico suo qui multo tempore probatus est ab ipso nec nū quā sibi iniustum fecit.

Distātia loci nō separat amicitia sed opationē.

Natura maxime fugit triste: et appetit delectabile.

Amutua concordia: et colloquia: factiua sunt amicitie.

Perfecta amicitia nō ē nisi ad vnū: qz qd est pfectum nō pōt fieri ad plures sed ad vnū.

Nullus debet velle amico suo multa bona.

Vniusc⁹q; maxime sibi ipsi vult bona multa.

Amicozum omnia sunt cōmuna.

Desimū est contrariorum optimo.

Regimen ē optima policia.

Rex debet debet se habere ad suos subditos sicut pastor ad oues.

Pater tria bñficia dat filio: ē sibi causa essen/ di generando: ē sibi cā nutriendi educādo et ē sibi causa discipline informando.

In quibus nihil est cōmune: in his nec ē amicitia nec iusticia.

Seruus et organum animum.

Domini ad seruū non est amicitia s̄m qd seruus: s̄ d̄ s̄m qd homo: quia s̄m q; seruus est dissimilis. s̄m q; hō est sibi similis.

Parētes amāt suos filios sicut sui aliqd existētes filii aut parētes vt ab illis aliquid existēs.

Parentes plus amant filios quā econuerso. quia magis sciunt parentes q; filii sunt eis nati quam filii.

Matres plus diligunt filios quā patres. quia cernores sunt de eis et plus laboris habent circa eos.

Maioribus datur honor minoribus autem et indignioribus lucrum. quia honor est retributio virtutum et benefici.

Lucrum est auxilium indigentie.

Retributio possibilis esse debet non cōdigna vt patet de deo et parentibus quibus non possum⁹ equale reddere.

Pater pōt abnegare filio et nō econuerso.

Non i. ethicorū de tribus speciebus amicitie.

Magistris: dijs: et parentib⁹: non pōt reddi equiualens.

Magis oportet mutuum dare cui qd debet reddere q̄ amicis dare.

Amici existentes propter bonū vile et delectabile. his cessantibus cessat amicitia.

Qui fingit se amicū et non est: peior est eo qui facit fallam monctam.

Quāto malicia est circa meli⁹: tāto peior ē ipsa.

Simile simili ē amicū. et ideo bonus: malum amare non potest.

Magis tenemur amicis largiri bona: q̄ ex/ trancis.

Amicabilia sunt que ad alterū veniunt ex amicabilibus que sunt ad seipsum. vnde vnus/ q; maxime est amicus sibi ipsi.

Amicus se debet habere ad amicum. sicut ad seipsum. qz amicus est alter ipse.

Drausus nihil amicabile habet: nec ad seipsū nec ad alium.

Beniuolentia non est amicitia. est tamē prin/ cipium amicitie vnde ex beniuolentia diu/ tina fit amicitia.

Concordia ad amicitiam pertinet.

Benefactores pl⁹ amant beneficiatos q̄ amē tur ab eis.

Omnis artifex diligit opus suum: et etiā ipsū magis diligit q̄ diligatur ab opere: vt patet de parentibus respectu filiorum.

Quod cū magna labore acqrit: magis diligit vt patet de hominibus acquirentibus pecu/ niam proprio labore.

Matres plus amāt filios quā econuerso.

Amicus se debet habere ad amicum sicut gē/ nu ad tibiam.

Quēadmodū ciuitas et omnis alia cōgregatio maxime videntur esse principalissimum sul sicut am homo. sed in hoīe principalissimū est intellectus. ergo homo maxime videtur esse intellectus. vel intellectualis.

Ex predictis videtur q; denominatione fit a principaliori.